

O srečna noč božična ti. . .

Mir in radost naj napolnita vaša srca, vaše duše naj se prenovijo ob rojstvu Gospodovem

Vaši dušni pastirji

Sveta noč, blažena noč. Resnično blažena, zakaj Dete se je rodilo, da bi odrešilo svet. Majhno in nebogljeno je zajokalo v bornih jaslilih. Za vsakogar se je rodil Kristus, tudi zame, zate in zanj dragi brat, draga sestra. Blažena srca, ki mu bodo odprla duri, da se bo lahko to noč rodil tudi v njih.

In šla sta v noč. . .

Sneg je še vedno naletaval. Nebo ga je sipalo v svoji dobrohotnosti že tretji dan in čez kolena ga je že namedlo. Od severa so se začeli razmikati oblaki, veter jih je neusmiljeno gnal. Kadar se je le preveč približal zemlji, je v prsih jemalo dih. Prva zvezda na severu je napovedovala ledeno noč.

Ljudje v avtobusu so se začeli pripravljati, da bi izstopili. Za podvozom so zavili levo proti postaji. Bili so nejevoljni. Med potjo so jih zaustavili zameti, dolgo so morali čakati, predno so cesto očistili. V mestu je potnike namesto dne pričakala temna noč.

Med zadnjimi sta izstopila mož in žena, oba še mlada, ne preveč topla oblečena. Ze po nekaj korakih sta se sredi poti ustavila. Ozirala sta se desno in levo, oči so spraševale. Morda bi se podnevi bolj znašla, noč ju je storila popolnoma nemočna.

Daleč sta prišla. Jutri zgodaj imata opravke v mestu. Klicali so ju. Petnajst kilometrov iz mesta imata sorodnike — prepozna sta, zadnji avtobus je že odpeljal.

Še vedno sta stala, ljudje so hiteli mimo. Mnogo jih je ta dan prišlo v mesto. Nedelja se je nagibala h kraju, praznovanje kvišku.

— Pozna sva, mnogo je ljudi, prenočišče bova težko dobila. Bojim se, je zašepetala žena.

— Dolgo ne bova mogla iskati, težko hodiš, pojdiva proti centru.

Krenila sta proti glavni ulici. Žena se je opirala na moža. Šla sta počasi, vstopala in žalostna odhajala izpred duri.

— Stopiva semkaj, povprašam in ti naročim večerjo . . .

Topel zrak jima je del prijetno. V kotu se je nekdo dvignil in sedla je na njegovo mesto, mož pa je odšel.

— Kaj ne ješ?

— Si dobil?

— Ko bi vsaj malo bolje poznal mesto . . . tako pa . . . nič nisem našel, vse je polno, le nekaj najboljših sob v hotelih je še praznih, zanje nimava denarja. Plačajva in pojdiva, morda se nama nasmešne sreča.

Zunaj ju je ovila temna noč. Podala sta se na pot od hiše do hiše, od stanovanja do stanovanja. Odgovor je bil skoraj povsod isti:

— Res bi vam radi pomagali, goste imamo, pa nimamo prostora! Poglejte pri

soseдовih in lahko noč.

Šla sta k soseдовim, od soseдовih zopet k soseдовim.

— Prosim, je dejal mož, ko so se nekje odprla vrata. Predno je končal pripoved, so vrata zaječala na podbojih in se divje zaprla.

Ponekod je bilo vse tiho, drugje so ravno odhajali in iz stanovanj so se čuli nežni zvoki o neki sveti noči.

— Prosim . . .

— Nemogoče! Nemogoče . . .

Zopet so se odprla vrata in prosila je žena.

— O prosim, prosim, seveda lahko in zaspane oči moškega so jo prebadale.

— Tu je še moj mož. Verjetno ga niste opazili.

Vrata so se skoraj razbila, le kletev se je slišala, ko je odmevala po stanovanju. Upanje še ni umrlo, še sta zvonila in še so se odpirala vrata.

*Prelepa noč,
izlivaj mir
v nemirna srca vseh ljudi!*

*Bog, naša moč,
veselja vir
v ubožnem hlevcu se rodi.*

*Pozabi bol,
odženi greh,
zaupaj mu skrbi!*

— Prosim . . . otrok pri vratih se je zadržal v tujko.

— Mama, čisto taka je, kakor Marija v jaslicah!

— Kdo je, se je oglasilo iz notranjosti.

— Neka žena z možem . . . otrokom . . . hoče . . .

— Reci ji, naj nas vsaj na sveti večer pusti pri miru!

Nista več čakala odgovora, obrnila sta se in odšla. Upanja ni bilo več v njunih očeh. Na vežnih vratih ju je pričakal veter. Snežinke so se na licih topile v solze. Počasi sta stopala po pločniku v noč . . .

Obračun

Vsako podjetje, organizacija in vsaka trgovina pregleda ob koncu leta svoje račune, svojo prehojeno pot. Seštejejo izdatke in dohodke in ugotovijo razliko — dobiček ali izguba, le včasih sta računa enaka.

Tudi mi bi se morali vsak zase ob koncu leta vprašati: »Kakšen je moj račun z Bogom?« Kaj pomagajo vsi le pred ljudmi poravnani zemski računi, če s seboj v večnost odnesemo dolg. Gorje mu, ki pride pred Sodnika z dolgovi. Nikoli tudi ne vemo, kdaj je zadnji rok za poravnavo. Pride ura, zjutraj ali zvečer, podnevi ali ponoči, pustiti moramo vse zemsko in oditi. Računi, ki jih bomo prinesli s seboj, bodo odločili našo usodo.

Veslje ob Novem letu bo pravo veselje, če bomo prej rešili dušo in uredili račune z Bogom. Šele potem lahko drug drugemu res iz srca voščimo: SREČNO!

Prehitri čas

Duh časa, ki ga oblikujemo mi in on nas, je v sebi nemiren. V ozračje se je razlila neka negotovost, ki nas sleherni dan bolj in bolj napolnjuje. Ta negotovost in notranji nemir sta vir mnogih težav in kriz. Vzrokov za to pa je več in jih tukaj ne moremo naštevati. Na kristjana ta duh prav gotovo vpliva. Ne najde več pravega ravnovesja in se tež-

ko zbere pred svojim Bogom. Kadar bi se moral poglobiti v molitev, se mu zdi, da zapušča stvarna tla. To velja za osebno in bogoslužno molitev. Oba načina sta danes, po mnenju teologa Karla Rahnerja, v krizi. On pravi, da živimo v času, v katerem je postala osebna pobožnost težka, zaradi tega pa tudi bogoslužna molitev.

Nedvomno je to slabost današnjega časa, ki jo moramo zdraviti.

Skrivnost, ki jo doživljamo

Za vsako koristno poglobitev potrebujemo primerno razpoloženje. Božični mir nas kar zapelje v radostno razpoloženje. To nam Boga približa; kar sami mu hitimo govoriti.

Cerkev je uvidela to nenehno potrebo človeškega srca in celega bitja, zato je preuredila ne samo sveto mašo, ampak celotni koledar in nekatere praznike bolj smotrno razvrstila. Voditi nas hoče k središču, h Kristusu, brez nepotrebnih ovinkov.

Pred nami je božična doba. Po novem traja od božiča do nedelje po Gospodovem razglasenju. Sam praznik ohrani dosedanji bogoslužni značaj. Ostanjejo tri maše: polnočna, zorna in dnevna. V božični osmini pa so še vedno godovi sv.

Štefana, svetega Janeza in nedolžnih otročičev. V nedeljo med božično osmino je praznik SVETE DRUŽINE, ki je bil do sedaj v nedeljo po Razglasenju. Na osmi dan po božiču, 1. januarja, je na novo vpeljan praznik MARIJE, BOŽJE MATERE. Nekoč so ta praznik že obhajali. Praznik Imena Jezusovega pa je Cerkev odpravila; omenja se že v evangeliju

1. januarja. Bogoslužni pomen Gospodovega razglasenja ostane isti kot do sedaj. Prva nedelja po njem je posvečena spominu JEZUSOVEGA KRSTA.

Bolj smiselno urejeni prazniki in obnovljen obred svete maše more naše hrepeneče bitje napolniti z urejenostjo in gotovostjo. Potrebno pa je sodelovanje.

In naše farno občestvo?

Omenjene misli bo naša župnija takole uresničila:

V sredo 24. decembra zvečer, pol ure pred polnočnico, to je ob 23.30 bo mladina pripravila akademijo v čast Novorojenemu. Ob 24.00 se začne slovesna sv. maša polnočnica. Sledita ji še dve sv. maši.

Četrtek: BOŽIČ, praznik Jezusovega rojstva. Sv. maše bodo od šestih do enajstih. Večerna sv. maša ob pol sedmih.

31. december: STARO LETO. Po večer- ni sv. maši bo govor in skupna zahvala Bogu za vse dobrote tega leta.

1. januar: NOVO LETO — MARIJA, BOŽJA MATI.

Papež je izbral dan novega leta, ko čas zaorje novo brazdo človeške zgodovine,

za dan miru. Povabil je, naj ta dan praznujejo vsi ljudje dobre volje, ki imajo v rokah bodočnost človeštva. Ta dan naj se zavedamo, kako je za človeštvo mir velika dobrina, ki zagotavlja vse druge najvažnejše dobrine. Bolniki naj bi darovali svoje trpljenje za mir na svetu, vsi pa svoje molitve v isti namen podvojili.

Od 18. do 25. januarja je MOLITVENA OSMINA za zedinjenje vseh kristjanov.

Praznik SVETEGA JANEZA BOSCA bomo na Rakovniku obhajali v nedeljo 25. januarja.

31. januarja, na sam dan svetega Janeza Bosca, bo v naši župnijski cerkvi CELODNEVNO ČEŠČENJE.

ZALOSTNA JE PESEM ZVONA, KO NAZNANJA, DA STA BRAT ALI SESTRA IZ NAŠE ŽUPNIJE ODŠLA V VEČNOST. LEPA JE NAVADA, DA KO ZVONI POKOJNEMU, PRIPOROČIMO NJEGOVO DUŠO NESKONČNEMU BOŽJEMU USMILJENJU Z ZDIHLJAJEM: »GOSPOD, DAJ MU VEČNI POKOJ IN VEČNA LUČ NAJ MU SVETI!«
KO SPREMLJAMO POKOJNEGA NA NJEGOVI ZADNJI POTI, H GROBU, NAJ BO NAŠA BESEDA LE: MOLITEV. MOLIMO OB GROBU SKUPNO IN GLASNO OČENAŠ, KI NAJ BO IZRAZ NAŠE ISKRENE LJUBEZNI DO POKOJNEGA, V KORIST NJEGOVI DUŠI IN V TOLAŽBO SORODNIKOM. — (PO CERKVENIH PREDPISIH NE MORE BITI CERKVENO POKOPAN KATOLIČAN, KI JE BIL POROČEN, PA NI PREJEL TUDI ZAKRAMENTA SV. ZAKONA).